

ЗОРНИЦА

ЕВАНГЕЛСКО
ПЕРИОДИЧЕСКО
СПИСАНІЕ.

ГОД. 6.

ЦАРИГРАДЪ, ОКТОМВРІЙ 1870.

БРОЙ 10.

СЛОВО ЗА ДѢЦА-ТА.

Продълженіе отъ брой 9-ый.

Трете-то зло отъ което Евангеліе-то ны избавя е жестокость и немилосердіе. Къдѣто ся не познава Евангеліе-то тамъ обладавать разны-тѣ видове отъ немилосердіе-то. "Тъмны-тѣ мѣста на Земѣ-тѣ сѣ пълны отъ жилища-та на жестокость Иса: 74; 20. Тѣзи тъмны мѣста сѣ язычески-тѣ мѣста. Въ тѣхъ къдѣто и да пѣтува чловѣкъ намѣрва много немилосердіе.

Единъ пѣтникъ е разказалъ за едно ужасно зрѣлище което той видѣлъ въ Африкѣ. Двѣ тамошны плѣмена имали бой помежду си и искали да направятъ жертвы на богове тѣ си за да бы имъ дали сполукѣ въ прѣдпріетіе-то имъ. Избрали едно момченце на осмъ години, като жертвѣ.

Прѣмѣнили го и го облекли въ най свѣтли-тѣ дрѣхы. Тогазъ го заровили въ единъ дълбокъ гробъ и оставили само главѣ-тѣ му да ся види на прѣстѣ-тѣ отъ горѣ. Горко-то дѣте выкало и плакало но никой не му внимава. Мажіе и жены сѣ събрали и хвърляли върхъ него камъни и гы натрупали на главѣ-тѣ му отъ горѣ и го оставили така да умре. Вредъ въ язычески-тѣ Африкѣ ставатъ таквызи страшны жертвуванія.

Въ други нѣкои язычески мѣста дѣцата уморяватъ или задушаватъ устарѣлы-тѣ си родители. Пріатели-тѣ и роднини-тѣ и сѣсѣди-тѣ имъ ся събиратъ и помагатъ въ това убійство, и послѣ ся веселятъ наедно въ едно голѣмо угощеніе. Въ Индіѣ понѣкогашъ дѣца-

та въ мѣсто да убивать родители-тѣ си оставятъ гы при брѣгъ-тѣ на святѣ-тѣ рѣкѣ Гангъ за да умрѣтъ гладни. Така и въ други мѣста ся намѣрватъ чловѣци които ядѣтъ тѣла-та на плѣнници-тѣ си. Но отъ всички тѣзи злины смы избавени чрѣзъ Евангеліе-то.

Четвърто-то зло, отъ което ны избавя Евангеліе-то, е идолопоклонство.

За идолопоклонство има много да ся говори, но тука само двѣ нѣща да гледамы; първо, каквы сѣ богове-тѣ на язычници-тѣ, и второ, каквы сѣ жертвы-тѣ които имъ ся приносятъ.

Язычески-тѣ мними богове сѣ бесчестни. Да земемъ за примѣръ или образъ отъ всички-тѣ, богъ-тѣ Сива, и женѣ му Кали, които въ Индіѣ ся почитатъ като богове. Сива има двадесетъ и петъ главы (така го описватъ), и тридесетъ и двѣ рѣцѣ. Въ всякѣ еднѣ отъ тѣзи рѣцѣ той държи нѣкое оржіе за наказваніе или погубваніе; сир. лѣкъ, стрѣла, топузъ и пр. Какво чудовище! Много-то му главы прѣдставятъ знаніе то му и много-то му рѣцѣ прѣдставятъ силѣ-тѣ му; но всичко това знаніе и всичка тази сила ся употрѣбыва само за погубваніе-то на чловѣцы-тѣ, а не за добро-то имъ. Нѣма нищо което привлича любовь-тѣ ни къмъ него. Отъ всички-тѣ неговы главы и отъ всички-тѣ неговы рѣцѣ, нито една глава, нито една рака не ся занимава съ помаганіе-то или съ утѣшаваніе-то на онѣзи бѣдни които му ся кланятъ. А пакъ Кали, жена-та на този грозенъ богъ е сѣща таквазъ каквато ся очаква отъ женѣ-тѣ на таквозъ едно чудовище. Нѣкъ описватъ съ четиры рѣцѣ.

Въ единъ ржжъ има ножъ, въ другъ има исполника глава, и на вратъ-тъ ѿ има герданъ отъ челъшки главы.

Всичко около нежъ прѣдставя немилосърдіе и кровопролитіе.

Какво ужасно всуевѣріе е да ся кланя нѣкой на таквизи странины чудовища! Като колиничамы ны да ся кланямы на Бога Спаса Нашего, мыслямъ колко е той чистъ и святъ, и милосърдъ, благъ и добръ, и тази мысль койкто имамы за Него прави и насъ по добри. Но онѣзи който ся кланятъ на лъжливый-тъ и мечтаемый-тъ богъ Сива, и мыслятъ какъвъ е той, ставатъ чрѣзъ това по лоши а не по добри.

Каго гледамы какви сж жертвы-тъ приносяни на тѣзи богове ^{разбирамы} повече колко страшно нѣщо е идолопоклонство-то.

Единъ евангелскый проповѣдникъ въ Индіѣ отишелъ наедно съ нѣколко пріятели на голѣмый-тъ храмъ на тойзи богъ Сива да гледатъ жертвы-тъ. Единъ жрецъ стоялъ прѣдъ идолъ-тъ съ остръ ножъ. Пристъпилъ до него единъ чловѣкъ и жрецъ-тъ зарѣчалъ му да отвори уста-та си. Като отворилъ чловѣкъ-тъ уста-та си, жрецъ-тъ похвалялъ языкъ-тъ му и го прорѣзалъ съ ножъ-тъ. Това было жертва-та на тогози чловѣка. После пристѣпилъ още единъ, и жрецъ-тъ му казалъ да открье ребра-та си, и като ги открьлъ той, жрецъ-тъ събралъ съ ржжъ-тъ си кожъ-тъ и мѣсо-то и слѣдъ като ѿ промушилъ съ ножъ-тъ, турилъ въ дупкжъ-тъ единъ прѣчка и го пусналъ. Такъвъ была негова-та жертва, и така слѣдвали много други различни мжченія.

Въ югоморскы-тъ острови, додѣ още не бѣ вѣзло тамъ Евангеліе-то, единъ день въ храмъ-тъ единъ жрецъ тѣрилъ нѣщо отъ което да стане едно прилично жертвоприношеніе на идолъ-тъ. Единъ старецъ сѣдѣлъ тамъ близу при идолъ-тъ, и жрецъ-тъ като застъпилъ тихо отъ задъ му ударилъ го съ топузъ-тъ си и тогазъ съ ножъ извадилъ очи-тъ му, та ги турилъ на единъ зеленъ листъ и ги принеслъ като благопріятна жертва на богъ-тъ си.

Въ Индіѣ едно врѣме, единъ богатъ търговецъ испадилъ въ търговіѣ-тъ си. Той мыслилъ че нѣкакъ си идолъ-тъ

былъ ся разсърдилъ противъ него и трѣбало да намѣри срѣдства да го примѣри. Отишелъ при жрецъ-тъ за съвѣтъ; жрецъ-тъ му казалъ че имало единъ опрѣдѣленъ день и че на тозъ день който бы прѣдалъ въ жертвжъ онова което му е най мило, че богъ-тъ щѣлъ да ся угоди, и тозъ чловѣкъ послѣ бы можалъ да получи каквото бы искалъ отъ него. Окаянный-тъ повѣровалъ на лукавый-тъ жрецъ и рѣшилъ ся да принесе най голѣмъ-тъ жертвжъ която была възможно за него. На опрѣдѣленный-тъ день той натрупалъ голѣмъ купъ дърва въ кщжъ-тъ си; послѣ заклалъ тры-тъ си певичны дѣца и хвърлилъ трупове-тъ имъ на дърва-та отъ горѣ; тогазъ турилъ огнь при дърва-та, та ги запалилъ и най сетѣхъ убилъ и себе си.

Такъизи бывать язычески-тъ жертвы. Блажени онѣзи който слушатъ Евангелскый-тъ гласъ. Евангеліе-то ны избавя отъ *невѣжество*, отъ *насилствіе*, отъ *жестокость*, и отъ *идолопоклонство*. Колко трѣба да сме благодарни на Господа Исуса Христа за Негово-то Евангеліе което ны избавя отъ онѣзи злины! Не трѣбаше ли и ны да приносимъ нѣщо Нему? Но какво да Му принесемъ? Той казва, прѣдай ми сърдце-то си. Това да направимъ. Да го любимъ, да му слугуваме, да ся стараемъ да станемъ подобни Нему. Ето жертвоприношеніе-то което е пріятно Нему.

Още едно нѣщо можемъ да сторимъ. Да ся стараемъ да проваждамы на другы-тъ това блажено Евангеліе отъ което ны пріяхмы толкози полжж. Да ся молимъ Богу за успѣхъ-тъ на това Евангеліе, и за благодать отъ Бога за да можемъ ны сами да го разумѣваме по добръ; да усѣщамы по силно въ животъ-тъ си силжъ-тъ му, и да оцѣняваме по свѣршенно блаженството му.

РАЗГОВОРЪ.

МЕЖДУ БЫБЛІѢ-ТЖ И ГРѢШНИКЪ-ТЖ.

Быбія-та; "Сега прочее така говори Господъ Саваоѣ: смыслѣте си." Агей 1; 5.

Грѣшникъ-тъ; Азъ не съмъ толкози лошъ колкото сж нѣкой другъ.

Б. "И пакъ себе си като сравняватъ

със себе си не правятъ разумно.”
2 Кор. 10; 12.

Г. Надѣвамъ ся да не съмъ азъ тол-
кози лошъ щото да отидѣ въ адъ.

Б. “Нечестивы-тъ ще ся вържатъ въ
адъ;” Псал. 9; 17.

Г. Но Богъ е милостивъ.

Б. “Всякой да гледа какъ зиде на
него, защото никой не може да положи
друго основаніе освѣнь положено-то
което е Исусъ Христосъ.” 1 Кор. 3;
10, 11.

Г. Нѣма ли никаква милость вънъ отъ
Христа?

Б. “Нѣма подъ небе-то друго име да
е дадено между чловѣцы-тъ, чрѣзъ кое-
то трѣба да ся спасемъ.” Дѣя. 4; 12.
Казва Исусъ: Азъ съмъ вѣтъ-тъ, и исти-
на-та и животъ-тъ; никой не ожива
при Отца, тъкмо чрѣзъ мене. Иоан. 14; 6.

Г. Надѣвамъ ся че правѣхъ нѣщо добро.

Б. “Нѣма който да прави добро, нѣ-
ма нито единъ.” Псал. 14; 3.

Г. Всичко що правѣхъ нечестиво ли е?

Б. “Помышленія-та на лошій-тъ сѣ
мерзость Господу.” Прит. 15; 26. “Свя-
тиликъ-тъ на нечестивы-тъ е грѣхъ.”
Прит. 21; 4.

Г. Увѣренъ съмъ наистинѣ че имамъ
нѣкои добри мисли.

Б. “Видѣ Господъ че ся умножава
злина-та на чловѣкъ по земѣ-тъ, и че
всички-тъ въображенія на сърдечны-тъ
му помышленія бѣха само зло всякой
день.” Быт. 6; 5. “Отъ сърдце-то на
чловѣцы-тъ излизуватъ злы-тъ помисли,
прѣлбодѣнія, блудства и убійства.”
Мар. 7; 21.

Г. Ако сърдце-то ми е така нечести-
во, що да правѣхъ?

Б. “Покайте ся, и ся върнете отъ
всички-тъ си беззаконія; и беззаконіе-
то не ще ви бѣде за погибель.” Іез. 18;
30, 31.

“Сыне мой, дай сърдце-то си менѣ.”
Прит. 23; 26. “Себе си огдадохъ Го-
споду.” 2, Кор. 8; 5.

Г. Трудѣхъ ся да съмъ честенъ, и по-
чтено да плащамъ дългове-тъ си.

Б. “Вы които ся оправдавате чрѣзъ
законъ-тъ, отстранихте ся отъ Христа.”
Гала. 5; 4.

Г. Що е законъ-тъ?

Б. “Да възлюбишъ Господа Бога твое-
го със всичко-то си сърдце, със всич-

къ-тъ си душѣ и със всички-тъ си
умъ. И да възлюбишъ ближній-тъ си
както себе си.” Мар. 22; 37, 39.

Г. Наистина упазилъ съмъ законъ-тъ
до единъ степенъ.

Б. “Който упазилъ всички-тъ законъ и
погрѣшилъ въ едно, повиненъ бѣе на
всичко.” Іак. 2; 10.

Г. Но Христосъ не ли унищожи прав-
ственный-тъ законъ?

Б. “Да не мните че азъ дойдохъ да
разрушѣхъ законъ-тъ — не дойдохъ да
разрушѣхъ, но да изпълнѣхъ. Мар. 5; 17.
“Проклѣтъ всякой който не прѣбѣде въ
всичко което е писано въ книгѣ-тъ на
законъ-тъ, за да го направи.” Гала:
3; 10.

Г. Тогава какъ ще ся избавѣхъ отъ
клѣтвъ-тъ на закона?

Б. “Христосъ ны искупи отъ клѣтвъ-
тъ на закона.” Гала. 3; 13.

Г. Всякой ли ще ся спасе?

Б. “Който повѣрва, спасенъ ще бѣде;
а който не повѣрва ще бѣде осѣденъ.”
Мар. 16; 16.

Г. Азъ вѣрувамъ.

Б. И бѣсове-тъ вѣруватъ, и трепярътъ.”
Іак. 2; 19.

Г. Но какъ да захванѣхъ да работѣхъ?

Б. “Това е дѣло-то Божіе, да вѣру-
вате въ тогоъзъ когото е той проводилъ.”
Іоан. 6; 29.

Г. Що е да вѣрувамъ?

Б. “Съсъ сърдце повѣрува нѣкой за
оправданіе.” Рим. 10; 10.

Г. Азъ съмъ ся трудилъ до колко-то
знаехъ.

Б. “Безъ вѣрѣ не е възможно да у-
годи нѣкой Богу.” Евр. 11; 6.

Г. Молилъ съмъ ся Богу и челъ съмъ
Св. Писаніе, и пр.

Б. “Който склонява ухо-то си да не
слуша законъ-тъ, и сама-та му молитва
ще бѣде мерзость.” Прит. 28; 9.

Г. Не трѣба ли да ся моляхъ?

Б. “Всякога да ся молятъ чловѣцы-
тъ.” Лук. 18; 1. “И тѣй искамъ, мѣ-
жѣ тѣ да ся молятъ Богу на всяко мѣ-
сто, и да въздигатъ рѣцѣ чисты безъ
сумнѣніе.” 1 Тим. 2; 8.

Г. Но ако и да нѣмамъ ново сърдце,
и не вѣрувамъ, Господъ не ще ли да
мѣ чуе като му ся моляхъ колкото знаѣхъ
добрѣ?

Б. “Всяко, което не бѣе отъ вѣрѣ

грѣхъ е." Рим. 14; 23. Ако гледахъ въ сърдце-то си на неправдѣ, Господь не бы послушалъ: Псал. 66; 18.

Г. Що трѣбува да правѣхъ за да бѣждь спасенъ?

Б. "Повѣрувай въ Господа Иисуса Христа, и ще ся спасешъ ты и домъ-тъ ти." Дѣян. 16; 31.

Г. Христосъ може ли да мя спасе?

Б. "Може съвсѣмъ да спасява тѣзи които чрѣзъ него приходятъ при Бога, понеже е всякога живъ да ходатайствува за тѣхъ." Евр. 7; 25.

Г. Но азъ съмъ до толкова недостоевъ, страхъ мя е че той не ще да мя приеме.

Б. "Който иде при мене, нѣма да го испядѣхъ." Иоан. 6; 37.

Г. Като е тѣй зашто да не съмъ спасенъ?

Б. "Но вы не искате да дойдете при мене за да имате животъ." Иоан. 5; 40.

Г. Мислѣхъ че съмъ готовъ; не могъхъ да вѣрувамъ че не съмъ готовъ да дойдѣхъ при Христа.

Б. "Който не вѣрува въ Бога, лъжець го е направилъ, защото не е повѣрувалъ въ свидѣтельство-то, което Богъ свидѣтелствувалъ за Сына си, и това е свидѣтельство-то, че животъ вѣченъ е далъ намъ Богъ, и той животъ е въ Сына му." 1 Иоан. 5; 10, 11.

Г. Азъ ще повѣрувамъ, но сега немогъ.

Б. "Богъ прочее като прѣзира врѣмента на невѣжество-то, сега повелѣва на всички-тъ челоуѣцы на всякадѣ да ся покажѣтъ." Дѣян. 17; 30.

Г. Азъ трѣбува да чакамъ Божіе-то врѣме.

Б. "Казва Духъ Святой, днесъ, ако чуете неговъ-тъ гласъ, не ожесточавайте сърдца-та си." Евр. 3; 7, 8. "Ето сега врѣме благоприятно, ето сега день на спасеніе." 2 Кор. 6; 2. "Елате, понеже всичко е вече готово." Лук. 14; 17.

Г. Какъ могъхъ сега да дойдѣхъ?

Б. "Който ище нека земи даромъ водѣ-тъ на живота." Откр. 22; 17.

Г. Ако бѣждь живъ, слѣдъ малко ще ся опытамъ; може бы утрѣ.

Б. "Безумне, тѣзи нощъ ще ти изищѣтъ душѣ-тъ:" Лука 12; 20, "Вы които не знаете утрѣ какво ще бѣде; защото що е животъ-тъ ви? Наистинѣхъ

пара е която за малко ся явява." Іак. 4; 14.

Г. Какво искате азъ да направѣхъ?

Б. "Примирѣте ся съ Бога." 2 Кор. 5; 20.

Г. Но, азъ ненавиждамъ ли го?

Б. "Мѣдрованіе-то на плѣть-тъ е вражда противъ Бога." Рим. 8; 7. "Сега видѣхъ и възненавидѣхъ и мене и Отца ми." Иоан. 5; 24.

Г. Азъ никога не съмъ мислилъ че ненавиждамъ Бога.

Б. "Сърдце-то е измамительно повече отъ всичко." Іер. 17; 9. "Който уповае на сърдце-то си безуменъ е." Прир. 28; 26.

Г. Добрѣ, но какво трѣбува да правѣхъ?

Б. "Покайте ся и вѣрувайте въ благоуѣстіе-то." Мар. 1; 15. "Но ако ся не покайте, всици така ще загынете." Лук. 13; 3. "Който повѣрува, спасенъ ще бѣде, а който не повѣрува ще бѣде осужденъ." Мар. 16; 16.

Г. Какво могъхъ да сторѣхъ повече? Струвалъ съмъ колкото можахъ.

Б. "Ще мя поискате, когато мя потърсите съсъ всичко-то си сърдце:" Іер. 29; 13. Нѣка ся хване за силѣ-тъ ми, за да направи миръ съ мене, и направи миръ съ мене." Иса. 27; 5.

Г. Но могъ ли да ся спасѣхъ сега?

Б. "Ако исповѣдашъ съ уста-та си Господа Иисуса, и повѣрувашъ въ сърдце-то си че Богъ го е възкрѣсилъ отъ мъртвы-тъ, ще ся спасешъ." Рим. 10; 9.

Г. Това ли е общаніе-то за мене?

Б. "Духъ-тъ, и невѣста-та казуютъ, Ела; и който чува, нѣка рече, Ела; и който е жеденъ нѣка дойде, и който ище нѣка земе даромъ водѣ-тъ на живота." Откр. 22; 17.

Г. Вѣрувамъ съсъ всичко-то си сърдце.

Б. "Иди и както си повѣрувалъ, нѣка ти бѣде. Мат. 8; 13. "Върни ся у дома си, и раскажи това което ти стори Богъ." Лук. 8; 39. Не намъ, Господи, не намъ, но на име-то си дай славъ, за милость-тъ си и за истинѣ-тъ си. Псал. 115; 4.

— Ако искамы да имамы миръ съсебе си, трѣбва първо да ся примиримъ съ Бога; защото нечестивый-тъ нѣма миръ.

КЫТАЙСКО ИДОЛОПОКЛОНСТВО.

Въ тѣзи картинкѣ ся прѣдставя единъ идолъ и прѣдъ него ся кланя бѣдный-тъ Кытаецъ, и поучава малкы-тѣ си дѣца така да правятъ, щото и тѣ като пораснѣтъ и иматъ свои дѣца, ще ги научатъ да слѣдуютъ въ това страшно суевѣріе.

Дебелый-тъ идолъ, съ чудовищны очи и уста сѣди тамъ безъ да мърда; неможе нито съ рѣкъ да посетне за да земе скѣпоцѣнни-тѣ дарове които поклонници-тѣ слагатъ прѣдъ него. Мнозина които не сѣ ходили въ онѣзи мѣста и глѣдали таквызъ нѣща, очудватъ ся какъ може да е нѣкой толкозъ глупавъ, че да го е страхъ отъ единъ отъ дърво или отъ камыкъ идолъ, и му ся моли и му ся кланя. Но таквизи ако гледатъ на тѣзъ картинкѣ ще видятъ какъ става това. *Малко-то дѣте* съ неузрѣлъ умъ приима това учение. Това е бащина-та му вѣра, и дѣте-то чува за външны чело-вѣцы сирѣчь, иностранцы-тѣ, че сѣ діаволи, че въ тѣхъ нѣма нищо добро и че нѣма добро освѣнь това което е въ Кытая, и само тази вѣра е права коѣ-то тѣ сѣ виждали отъ бащы-тѣ си, отъ толкозъ хыляды години, и сега ако бы нѣкой продумалъ рѣчь противъ тѣзи идолы, тозъ часъ казвать му, “Ты защо злословишь бащино-то си име? защо хулишь народъ-тъ си и отъ толкозъ вѣкве постановенѣ вѣрѣ?

Така сѣ слѣдвали, до сега, но чрѣзъ Божіѣ-тѣ милость, слѣнце-то на Христово-то Евангеліе захванѣ вече да осіява въ тѣзи тьмотѣ и Кытай ся събужда съ единъ новъ животъ. Мнозина отъ онѣзи идолопоклонници не само сѣ оставили идолопоклонство-то, но сѣ станѣли и истинни Христіани. Таквизи виждатъ че който поправа *погрѣшкы-тъ* на

отцы-тѣ си, и ся труди да отвраща народъ-тъ си отъ гибелно нѣкое отцепрѣ-дадено суевѣріе, той е наистинѣ който любви и бащѣ си и народъ-тъ си.

Чрѣзъ приѣмване-то на Христіанско-то учение Кытайскый-тъ народъ ще стане силенъ и благополученъ.

Молѣте ся Богу за успѣхъ-тъ на Негово-то Евангеліе по всичкый-тъ свѣтъ; всичкы-тѣ да прииматъ и изпълняватъ спасително-то и просвѣтително-то му учение.

ТИГРЪ-ТЪ, ДЕРВИШИНЪ-ТЪ И ЛИСИЦА-ТА.

(Индійска Прикаска.)

Единъ тигръ като ся скыташе изъ горѣ-тѣ чулъ реване-то на едно тѣле. Като ималъ охотѣ добрѣ за сладко-то тѣлечко мѣсо тѣрсилъ добрѣ и най сетиѣ намѣрилъ тѣле-то, но като ся спусналъ върхъ него да го изѣде падилъ сиромашъ-тъ въ единъ примкѣ (капанъ) нарочно туренъ тамъ за него. Лѣжалъ тамъ въ примкѣ-тѣ два дни и тогазъ случило ся че единъ дервишинъ минѣлъ по край тамъ.

“Аманъ дервише,” выкнѣлъ тигръ-тъ, “смили ся за мене, и ела та мя пусни отъ тѣзи примкѣ.”

“Но ты послѣ ще мя изѣдешъ.”

“Тебе ли да изѣджъ? Да изѣджъ азъ благодѣтеля си! Таквозъ нѣщо никога нѣма да направѣжъ.”

Дервишинъ-тъ като милосердѣ чело-вѣкъ склонилъ на тѣзи молбы и отворилъ примкѣ-тѣ и пуснѣлъ тигръ-тъ. Огладѣлый-тъ тигръ пристѣпилъ до него, помахалъ съ опашкѣ-тѣ си и реклъ: “Дервише, приготи ся да умрешъ зашто-то изяждамъ тя, сега.”

“Ахъ неблагодарно животно, какъ можешъ да сторишь това беззаконіе? Азъ не съмъ ли твой избавитель?” реклъ дервишинъ-тъ и треперялъ.

“Право имашъ, съвѣтъ право имашъ,” реклъ тигръ-тъ, “но обычай-тъ на мой-тъ родъ е да ядемъ чело-вѣцы, когато можемъ, и мене не ми изнася никакъ да пуснѣ тебе сега.”

Реклъ дервишинъ-тъ, “Нека ся сѣди работа-та ни отъ друго-го: ето иде една лисица; лисица-та е мѣдра и каквото рѣши тя да приѣмемъ и ный.”

На това прѣдложеніе и тигръ-тъ склонилъ. Лисица-та съ едно сѣдейско лице

сѣдѣла на кѣлки-тѣ си и съ прилично уваженіе и достолѣніе, рекла, “Добри мои пріятели, намѣрвамъ ся малко въ смущеніе споредъ различно-то ваше отъ двѣ-тѣ сѣрны разказваніе на тѣзи работѣ. Умъ-тѣ ми не е доволно бистръ още за да дамъ едно беспристрастно и правосѣдно рѣшеніе; но ако ще имате вы добринѣ-тѣ дѣйствително прѣдъ очитѣ ми да издѣйствувате всичко това приключеніе сѣщо както станѣ, то съ тозъ начинъ мислѣ че ще могѣ да постигнѣ до едно по точно понятіе на работѣ-тѣ. Сега, Господинѣ Тигре, покажѣте ми господство ви, сѣщо какъ пристѣпихте и влѣзохте въ тѣзи примѣж; и тогази Господинѣ Дервише, ще ми покажете, господство ви, какъ го извадихте, и послѣ като съмъ видѣла всичко съ очитѣ си ще направѣмъ прилично-то рѣшеніе.”

Склонили сѣ и двама-та на това прѣдложеніе, защото лисица-та го изрекла съ проицателенъ и сѣдебенъ тонъ. Тигръ-тѣ стѣпнилъ въ примѣж-тѣ. Врата-та отъ себе си паднѣла на мѣсто-то си и тигръ-тѣ пакъ былъ заприлѣжъ вътрѣ. Сѣдейско-то лице на лисица-тѣ ся промѣнило тозъ часъ и тя ся обзрѣла къмъ дервишинѣ-тѣ и му казала, “Сега тебе е добръ, безумный дервише, стѣвѣтвамъ тя да идешъ по скоро у дома си, и за напрѣдъ да стоишъ далечъ отъ да благодарѣствуваши безсовѣстны тигры. Иди си съ здравіе, Дервише. Остани съ здравіе, Тигре.”

МУДРА-ТА МРАВКА.

Единъ господинъ видѣлъ нѣкогы единъ мравкѣ че влачила нѣщо, което като ся сравни съ тѣло-то ѣ виждало ся че е было греда; но додѣ было равно мѣсто-то мравка-та не ся мѣчила много въ работѣ-тѣ си, но като стигнѣла на едно стрѣмно мѣсто, сила-та ѣ не останѣла, и принудила ся да ся спре; но това не ся продължило много, защото други мравки като видѣли недоумѣніе-то ѣ завтекли ѣ ся на помощь, и като го бутали изотзадъ сполучили да го отнесѣтъ горѣ; и като го занесли на равнинѣ-тѣ, оставили ѣ да го влачи сама.

И тѣй слѣдвала пѣтуваніе-то ся додѣ стигнѣла на едно мѣсто, дѣто имало два камыка между които трѣбало да прѣвлече сѣчица-тѣ на който былъ единъ-тѣ

край по широкъ отъ другий-тѣ; разстояніе-то между два-та онѣзи камыніе было по тѣсно отъ по широкий-тѣ край на сѣчица-тѣ, щото бѣдна-та мравка съсѣ всички-тѣ си трудове дѣто положила не могла да ѣ прѣвлече прѣзъ тѣхъ; най послѣ прибѣгнѣла при онуй, при което и самый человекъ бы прибѣгнѣлъ въ такъвъ обстоятелство; дошла сирѣчь изотдиръ и обзрѣла сѣчица-тѣ тѣй щото да дойде по тѣнкий-тѣ ѣ край на надолу и тѣй могла да ѣ прѣвлече прѣзъ тѣхъ.

Дѣниве, погледни мравкѣ-тѣ и стани трудолюбивъ — погледни мравкѣ-тѣ и стани мудръ.

ЕДНО ДѢТЕ КОЕТО НЕ ИСКАЛО ДА Е
МЪЧАЛИВЪ ЛЪЖЕЦЪ.

Пригответни были да ся раздадѣтъ награды-тѣ въ училище-то дѣто учило едно дѣте на име Георгій, и то желаяло много да земе единъ награда; но понеже было много малко и не знаило много нѣща, было отъ диръ на повече-то отъ стученицы-тѣ си освѣнъ въ писуваніе-то. За туй рѣшило да гы замине поне въ писуваніе-то, и май сполучило, защото рѣкописѣ-тѣ му былъ по красенъ отъ рѣкописы-тѣ на много дѣца два пѣти по голѣмы отъ него.

Като дошло врѣме-то за раздаваніе-то на награды-тѣ, прѣдсѣдатель-тѣ повдигнѣлъ високо два рѣкописа и реклъ, не могѣ лесно да кѣжъ кой отъ тѣзи два-та е по добръ; но понеже единъ примѣръ Георгіевъ е не само по добръ отъ сѣщій-тѣ примѣръ въ рѣкописѣ-тѣ на Ивана, но и отъ всички-тѣ други примѣры въ истый-тѣ рѣкописѣ, за това рѣкописѣ-тѣ на Георгія ще земе награда-тѣ.

Сърдце-то на Георгія бѣло отъ радость, но ся и сумѣвало. А като приближилъ до прѣдсѣдателя исчервилъ ся отъ срамъ и реклъ: молижъ ви ся да ми дозволите да видѣжъ този примѣръ.

Имашъ дозволеніе, отговорилъ прѣдсѣдатель-тѣ съ почудваніе.

Георгій зѣлъ рѣкописѣ-тѣ, и като го прѣгледалъ, далъ го пакъ на прѣдсѣдателя и реклъ, Господине, това не е мое писаніе. То е прѣписано отъ единъ ученикъ отъ по горенъ чинъ, който по погрѣшность зѣлъ е мой-тѣ тетрадь вмѣсто свой-тѣ си.

О! о! рекъ прѣдсѣдатель-тъ, като е тѣй работа-та е друга, награда-та принадлежи на Ивана.

Дѣца-та почнахъ тогазъ да ся при-смиватъ на Георгія; едно рекло че е безуменъ да казва кое е негово-то; друго рекло; ако бѣхъ азъ, нищо не щѣхъ да продумахъ: примѣръ-тъ бѣше въ тетрадь-тъ му и имаше право да ся ползува отъ него.

Но Георгій усѣщаль че сторилъ добръ; за туй отговорилъ и рекъ, не бы было истина, ако не кажахъ кой е прѣписаль този примѣръ. Прѣпочитахъ да кажъ истинъ-тъ нежели да земъ награ-дж-тъ, защото истина-та е по добра отъ наградж-тъ. Да е живъ Георгій! Добръ стори ты, Георгіе, выкижли всички-тъ дѣца. А Георгій ся върнахъ у дома си по радостенъ, отъ колкото ако да бѣше зѣлтъ наградж-тъ съсъ замѣчанахъ лъжъ.

ХУБАВИ УРОЦИ.

Всички-тъ малки читатели знахътъ че-репокожны-тъ, пини-тъ морскы, миды-тъ, стриди-тъ, пължоцы тѣ и другы-тъ що живѣхътъ въ чрѣпы. Колко различаватъ въ начертаніе, въ едрихъ и въ шарове.

Да земемъ за примѣръ единъ пинъ и да ѣмъ изгледамы изъ вѣтрѣ. Колко е свѣтла, колко красна, колко е лъскава вѣтрѣшна-та ѣ повърхность. Колко сѣ живи и свѣтли шарове-тъ ѣ.

Но всичко-то това свѣтло нѣщо не е друго освѣнъ жилище на едно малко жи-отно. Богъ го е направилъ да живѣе въ него това слабо животно.

Това животно е нищожно; не струва много; нѣма душъ; не може да размышлява. Живѣе само нѣколко години, послѣ умира, или го ядѣтъ чловѣци-тъ или морскы животны. Това е свършѣкъ-тъ му. Но колко е хубавъ домъ-тъ! Ни богатъ, ни князь, ни царь, нито самый-тъ Соломонъ въ всичкѣ-тъ си славы е сѣдѣлъ нѣкогы въ едно толкозъ хубаво домозданіе.

Видѣ-тъ на пинъ-тъ учи ны разны уроцы: първо за богатство-то и за мудрость-тъ Божию. Като може Богъ да направи толкозъ свѣтлы и скапоцѣнны къщы за толкозъ малки и нищожны рыбы, колко богатъ, колко мудръ трѣбва да е Той на небе-то! Ако домъ-тъ който Богъ прави за толкозъ малкъ единъ ры-

быцъ, която живѣе толкозъ малко врѣме, е толкозъ хубавъ, колко безкрайно по красны трѣбва да сѣ небесны-тъ онѣзъ обители, които Исусъ е приготвилъ за вѣчно жилище на всички които го обы-чатъ и вардятъ заповѣди-тъ му!

Читателю, размышлявай върху два-та тѣзи урока, кога гледашь пини, и под-визавай ся да станешъ житель на едно отъ небесны-тъ жилища.

ЕВТИНА РАБОТА.

Колко ти плаща Сатана за хулы-тъ ти? попыталъ нѣкой си одного чловѣка който хулилъ. Нищо не ми плаща отго-ворилъ чловѣкъ-тъ. Като е тѣй, работишь ты на Сатанъ много евтино, отго-ворилъ онзи що го пыталъ, защото о-свѣнъ дѣто оскѣрбявашъ пріатели-тъ си и добры-тъ чловѣцы, ты самъ теглишь отъ туй на тойзи свѣтъ и хвърляшь въ бѣдъ и самъ-тъ си безсмертнъ душъ на онзи свѣтъ. Наистина работишь евтино, много евтино.

РАЗНИ.

— Който ся не покорява додѣ е малкъ, като достигне на възраст става единъ отъ най развратны-тъ и нераз-брани чловѣцы, и най послѣ достигва да умре въ една най нискъ и бесче-стнъ смъртъ, отъ дѣто непокорность-та му го докарва да го спомѣнувать чакъ до деветій поясъ на унуцы-тъ му за дѣ-ла-та му които е правилъ прѣзъ жи-вотъ-тъ си.

Заради туй, малки читатели, ще вы молю усьрдно, да ся покорявате на май-къ си и на бащъ си и на по стары-тъ отъ васъ, даже и на всякой другъ чловѣкъ, който вы бы проводилъ да му свършите нѣкоѣ работъ, ако искате да прѣживите земный си животъ честно и да можете да ся наградите отъ Всевы-шній Богъ съ бѣдъщій животъ въ вѣч-ный Рай.

Пазѣте ся прочее, да не кажете нѣ-що на лъжъ, защото отъ лъжъ-тъ нѣ-ма да придобете никаквъ честь, но са-мо опростаивате животъ-тъ си; ако из-лжете единъждъ, то и другой пѣтъ ще ся измамите, и тѣй ся научавате да лъ-жете, додѣ най сетиъ изгубите всичкѣ-тъ си честь и уваженіе кождо сте и-мали отъ другы-тъ чловѣцы.

СТИХОТВОРЕНИЕ.

МЕН' ОБЫЧА ИСУСЪ.

1

Мен' обыча Исусъ:
О, да зематъ всичкы вкусъ!
На Христовж-тж любовь,
И да търсятъ тамъ покровъ.
Ей, мен' обыча,
Ей, мен' обыча,
Ей, мен' обыча,
Самъ си ми го казà.

2

Колко мя обыча Той
И небесный-тж покой,
Самъ си, да приготи мнѣ,
Слѣзе тука и умрѣ.
Ей, мен' обыча, и пр.

3

Въ славж-тж си и сега
Люби малкы-тѣ дѣца:
Тѣ сж грѣшны, Той е благъ;
Тѣ сж слабы, той е якъ.
Ей, мен' обыча, и пр.

4

Ако тука слушамъ азъ
На благый-тж неговъ гласъ,
Кога умрѣ, при себе
Ще мя земе на небе.
Ей, мен' обыча, и пр.

— Който не пие духовиты питія, никогы нѣма да стане пиявица, но който пие по нѣкогы, възможно е да стане такъвъ.

— Който никогы не отива тамъ дѣ-то играйтъ на книги, никогы нѣма да играе, а който никогы не играе, никогы нѣма да загуби. Но който отива на такова мѣсто макаръ и само да види, може и да играе, а който играе, явно че ще загуби.

Внимайте, малкы читатели, и пазѣте първы-тѣ си стѣпки отъ лошій-тж пѣтъ, и никогы да не вы е срамъ да речете, Не щемъ да ходимъ по този пѣтъ.

Въ печатницж-тж на А. Минасіана
у Джамлж-ханъ.